

4 Aar, er der fra 1ste til 13de Lønningsklasse en Forbedring af 20 pCt., derefter af 15 pCt. og for de øverste Lønningsklasser af 10 pCt., tror jeg, man maa sige, at under en økonomisk Nedgangsperiode som den, vi have begyndt paa, og som sikkert endnu vil vare nogen Tid, er der virkelig Grund for Tjenestemændene til at resignere og maaske til yderligere at være meget tilfredse med og taknemmelige for det, der her foreslaas.

Det vilde i alt Fald for dem, der gerne vilde bidrage til, at Tjenestemændene kunde opnaa en saa høj Lønning som mulig, være meget betænkelig at sætte Lovforslaget i Fare ved at stille yderligere og større Krav end dem, der her er sket Fyldest fra Flertallets Side. Jeg kan i den Henseende sige, at det ikke er uden stor Betænkelighed, at jeg subsidiært har kunnet gaa med til en Nedsættelse for 12te og 13de Lønningsklasse. Jeg er ganske enig i de Betragtninger, som ere fremsatte: at naar disse unge Mennesker træde ind i Statstjenesten, skulle de have om end en beskeden Løn, saa dog en saadan, at de nogenlunde kunne staa paa egne Ben, og at det ikke skal være nødvendigt for de Hjem, hvorfra de ere udgaaede, at yde større eller mindre Bidrag til deres Underhold. Vi ønske alle, at der for unge Mennesker, hvilke Samfundsklasser de end ere udgaaede fra, skal være Mulighed for og Lejlighed til at træde ind i Statstjenesten. Og det er nu en Smule vanskeligt. I ethvert Tilfælde er det meget beskedne Lønninger, der her bydes disse unge Mennesker. Man kan maaske sige, at det er gavnligt, at de ikke forvænes, mens de ere unge, særlig ud fra den Betragtning, at de da ville skønne saa meget mere paa at opnaa bedre Lønninger senere. Ud fra en saadan Betragtning og ud fra den, at man ikke bør sætte Lovforslaget i Fare, har jeg kunnet gaa med dertil.

Det har allerede været omtalt af den ærede Ordfører for Flertallet (Blem), at der har været Ønsker fremme om, at man skulde kunne opnaa Oprykning i 13de Lønningsklasse, naar man fyldte 25 Aar og havde gjort 4 Aars Tjeneste i Etaten med Fagprøve eller 8 Aars Tjeneste uden Fagprøve. Jeg skal ikke nærmere komme ind paa de Betragtninger, den ærede Ordfører her gjorde gældende, idet jeg ganske deler dem. Det er ogsaa mit Haab og selvfølgelig ogsaa Tjenestemændenes, at der for de 4 Etater vil blive taget alt mulig Hensyn til, at dette Ønske Tid efter

anden kan gaa i Opfyldelse, saa at de vedkommende kunne vente med det 25nde, højst 26nde Aar at rykke op i 13de Lønningsklasse. Det er navnlig i Toldvæsenet, at en saadan Bestemmelse vil være meget nyttig. Det er som sagt omtalt af den ærede Ordfører for Flertallet, og han har endda antydnet en Vej, ad hvilken man kunde faa dette Ønske opfyldt, nemlig den, ved Bevillinger paa de aarlige Finanslove at ansætte nogle flere Toldassistenter.

Af den ærede Ordfører blev der ogsaa nævnt de Ønsker, som have været fremme fra nogle københavnske Postmestre. Det var nogle Postmestre, som, da Loven om Postvæsenets Lønninger i 1902 forelaa, af en eller anden Grund bleve skubbete til Side. De kom ikke med, uden at der egentlig blev givet nogen som helst Motivering for, at de bleve udeladte. Det er meget faa Mænd, og det vilde sikkert være fuldt stemmende med Retfærdigheden, om de bleve optagne her. Men paa den anden Side kan jeg godt forstaa, at man ikke ret vel kan ændre paa selve Loven for enkelte Tjenestemænds Skyld. Imidlertid vil der sikkert kunne findes en Vej til at bøde paa denne gamle Uret, hvad enten det nu sker ad den af den ærede Ordfører omtalte Vej eller paa anden Maade.

Der er beholdt noget af Bestemmelserne om Tantième. Tantièmens Beløb er nedsat noget, men der er for de øverste Tjenestemænd beholdt en Bestemmelse om, at de skulle have Tantième. Jeg kan ikke nægte, at jeg helst havde set, at man enten havde beholdt Tantièmebestemmelserne omtrent som tidligere, saa at de vare komne alle Tjenestemænd til gode, eller at man helt havde udeladt dem. Imidlertid har jeg kunnet slutte mig til Flertallets Forslag om Tantièmens Nedsættelse.

Der er ogsaa i Betænkningen givet Meddelelse om det Underudvalg, der var nedsat, det Underudvalg, som havde til Formaal om muligt at finde en Værdimaalet, man kunde anvende, naar man indrømmede det berettigede i, at i Tider, hvor det er dyrere at skaffe sig Bolig, Klæder, og hvad der ellers hører til af Livsfornødenheder, maatte ogsaa Lønningerne stige, og det omvendte, at med billigere Priser maatte Tjenestemændene kunne klare sig med noget mindre i Løn. Jeg kan ikke sige andet, end at den Tanke har min fulde Tilslutning, selvfølgelig ikke i Form af det, man tidligere har kendt som Kapitelstakst. Men hvis man tog Hensyn til Priserne paa den største Del af de Fornødenheder, som høre til en Families